सर्गः १४ नृत्यं मयूराः कुसुमानिवृक्षा दर्भानुपात्तानि जजुर्हरिण्यः। तस्याः प्रपन्ने समदुःखभावमत्यन्त मासीद्रुदितं वनेपि ॥ ६९ ॥ तामभ्यगच्छद्रुदितानुसारीकविः कुशेध्माहरणाय यातः। निषादविद्धाण्डजदर्शनोत्थः श्लोकत्वमापद्यत यस्यशोकः॥ ७०॥

नृत्यमिति। मयूरानृत्यं वृक्षाः कुसुमानि पुष्पाणि हरिण्य उपात्तान् गृहीतान् दर्भान् विजजुस्त्यजुः तस्याः सीतायाः समं तुल्यं दुःखं य तद्भावं प्रपन्ने प्राप्ते वनेपि अत्यन्तं रुदितमासीत् अपिशब्दाद्रामगृहे॥ ६९ ॥ तामिति। कुशानामिध्मानां काष्ठानां चाहरणायआनयनाययात आगतः कविरादिकविर्वाल्मीकीरुदितमनु सरति समन् तां सीतामभ्यगच्छत् संमुखमागतः यस्य वाल्मीकेः शोकः श्लोकत्वमापद्यत प्राप्तः शोकोपि श्लोकोजातः किं शों निषादेन किरातेन विद्धस्य अण्डजस्य क्रौञ्चपक्षिणो दर्शनेनोत्थ उत्पन्नः स हि तिरश्चामपि दुःखं न सेहे किमुतान्येषामिति भावः श्लोकश्चैवं पठ्यते श्रीरामायणे। मा निषाद प्रतिष्ठान्त्वमगमः शाश्वतीः समाः। यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितमिति॥ ७०॥